

Martínez Sistach, el cardenal de Catalunya

Dc, 1/03/2017 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra-CR) Més de cinquanta anys de capellà, trenta de bisbe, i deu de cardenal. I arquebisbe emèrit en plena activitat. Això és el que recull el llibre entrevista al cardenal **Lluís Martínez Sistach**, [Un cardenal es confessa](#). Aquest dimecres l'ha presentat a la premsa a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna.

El llibre no desvela cap secret, però interpreta i ofereix algunes dades sobre alguns esdeveniments eclesials dels darrers anys que ha protagonitzat Lluís Martínez Sistach. Per exemple, com es va gestar a darrera hora en un despatx de la Santa Seu la nota que va permetre als bisbes catalans continuar utilitzant el terme Conferència Episcopal sense ser-ho. O alguns detalls de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona el 2004, amb "manca de preparació" i que "també va obeir al desig de donar més joc per al nomenament de Barcelona".

Sistach pot parlar de tot això perquè és dels bisbes que ha estat més anys exercint a Catalunya. Va veure com encarava l'episcopat català la transició o com es [redactava Arrels Cristianes de Catalunya](#) i 25 anys després el [document Al Servei del nostre poble](#). Va rebre **Joan Pau II** a Barcelona com a vicari general el 1982 i a **Benet XVI** com a cardenal els 28 anys després.

Des de 1971 participa a les reunions de la Conferència Episcopal Tarraconense. Primer com a secretari, després com a bisbe auxiliar de Barcelona, després com a bisbe de Tortosa, després com a arquebisbe de Tarragona, després com arquebisbe de Barcelona, i finalment exercint el seu lideratge com el que el llibre anomena "el cardenal de Catalunya". Fins a la seva jubilació el desembre del 2015, que només ha estat un punt i a part. Aquest abril complirà els 80 anys i els celebrarà organitzant un congrés sobre la pastoral a les grans ciutats a Rio de Janeiro.

Laïcisme excloent

El llibre té un to amable i reflexiu, no podria ser d'altra manera en una entrevista del capellà i periodista **Jordi Piquer**, "enginyós i pacient", segons el cardenal. Ha estat un any treballant en les 260 pàgines del volum.

Però els paràgrafs en els que Martínez Sistach és més contundent és quan denuncia que "actualment hi ha una tendència a convertir la societat en laïcista, excloent-hi qualsevol realitat, activitat i senyal religiós". Com a exemple posa la decisió d'**Ada Colau** de no [assistir](#) a la missa de la Mercè.

En canvi, explica que quan el president **Pasqual Maragall** li va comunicar personalment que s'havia pensat suprimir la missa de Sant Jordi al Palau de la Generalitat, va accedir a la seva petició de no fer-ho per no trencar una llarguíssima tradició. Anecdòticament, també comenta que, durant la llarga sequera del 2008, el president **José Montilla** el va trucar per agrair-li la crida que havia fet als cristians a pregar per la pluja. La sequera que també va portar al conseller ecosocialista **Francesc Baltasar** a encomanar-se a la Moreneta, per si de cas funcionava. En el llibre també defensa la decisió de celebrar una missa catòlica amb la participació final d'altres religions en el [funeral](#) per les víctimes de la tragèdia de Germanwings.

En la presentació del llibre el cardenal va insistir en aquesta "cultura i tendència laïcista molt accentuada" que cal distingir de la sana laïcitat de "les societats democràtiques madures que respecten les creences dels ciutadans". "Tendir a fer una societat laica és perillosíssim" perquè "no respectar la llibertat religiosa genera conflictes". En canvi, Martínez Sistach assegura que "actualment costa presentar-se com a cristià".

Pròleg del cardenal Ravasi

"Un cardenal es confessa" compta amb una acurada presentació del cardenal **Gianfranco Ravasi**. El president del Pontifici Consell per a la Cultura, repassa els grans eixos del llibre que creu que marquen la vida pastoral de Martínez Sistach com promoure una església evangelitzadora, i en sortida abans de **Francesc**; una forta dimensió social; o promocionant la presència dels laics en el món de la cultura, la política i la societat. Tot emmarcat pel Concili Vaticà II, que s'obria a Roma el dia que Lluís Martínez Sistach va arribar-hi per completar els seus estudis el 1962.

"Hem batejat molt i hem evangelitzat poc", és una de les frases que recull Ravasi de l'entrevista i que resumeix el reptes que té avui el cristianisme en la societat catalana.

El tema de la nacionalitat

El pròleg també remarca com Sistach afronta "amb discreció la dialèctica política molt viva que travessa societat catalana sobre el tema de la nacionalitat". Martínez Sistach explica que "la qüestió de fons és si s'accepta o no que Catalunya és una nació, atès que una nació, a la llum de la Doctrina Social de l'Església, té uns drets i uns deures que ha de poder exercir". Segons Ravasi, Martínez Sistach "s'absté" dels termes específicament polítics, però això no el priva de demanar "que siguin eficaçment respectades la pròpia llengua, la cultura, l'educació o el benestar social".

En l'entrevista, el cardenal Martínez Sistach assegura que entre el Vaticà i

Catalunya "hem aconseguit unes relacions daurades". I interpreta les famoses paraules del papa Francesc en una entrevista a La Vanguardia quan li van preguntar per l'opció sobiranista: "El papa va respondre que això cal prendre-ho amb pinces; que ve a voler dir: és una qüestió complexa i la decisió correspon als ciutadans, que han de prendre-la amb lucidesa i prudència".

El cardenal de la Sagrada Família

El Concili Vaticà II, l'aprenentatge al costat del cardenal **Narcís Jubany** -que va definir Sistach com "un dels nostres"-, la seva especialització canònica, la relació Francesc especialment arran dels darrers sínodes sobre la família, i sobretot la Basílica de la Sagrada Família i la [visita](#) de Benet XVI, són alguns dels eixos que apareixen de forma recurrent en el llibre. Un temple que s'ha fet molt seu.

El cardenal Sistach explica com se li va acudir modificar l'alçada prevista de la torre de Maria perquè no quedés per sota de les torres dels Evangelistes, una decisió que després va confirmar amb una conversa amb Benet XVI. I, a més de fixar la data de la consagració del temple el 2010 que va facilitar la visita del papa a Barcelona, també va demanar que s'acceleressin les obres per finalitzar-les el 2026, coincidint amb el centenari de la mort de Gaudí. De fet, ara diu que si es pot acabar el 2024 millor, "així segur que ho podré veure".

No sembla que calgui patir perquè el llibre també mostra una extraordinària resistència física (una herència familiar). Quan tenia cinc mesos, el 1937 en plena Guerra Civil, un metge el va salvar d'una hèrnia inguinal estrangulada intervenint-lo de viu en viu. Això deu marcar per tota la vida.

Josep Maria Carbonell, degà de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna, i **Josep Lluch**, editor de Proa, van acompanyar el cardenal en la presentació. Lluch va explicar que després de l'edició [catalana](#) editada per Proa, sortirà la traducció a l'italià i al castellà.